

עשור, בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל הַתְּמִבְרָה בְּעִשּׂוֹר שֶׁהָיָה צְדִיק, וְרוּמוֹז מְקוּמוֹ בְּעַשֶּׂר, וְאוֹזֶף סְחָה לְה'.

וְלֹכֶן מַי שֶׁהָיָה טָהוֹר וְסָלָקה מִמְּנִי אֲוֹתָה עֲרָלה, וַיַּרְאָה רִשְׁם קְדוּשָׁ שֶׁל צְדִיק, שֶׁהָיָה י' בָּן, וְלֹא הַקָּרֵיב פֶּסֶח לְה', בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל לְצְדִיק, שֶׁהָיָה רָאוּי לְקָרְבָּן לְמִקְדְּשָׁא וְלֹא עַרְל וּטְמָא, שָׁאָם לְאַהֲרֹן, יִשְׁבּוּ בָּרָת. וַיַּהֲיוּ הַطּוּם? שְׁהָרִי בְּכָל הַתּוֹרָה אֵין בְּרָת אֶלָּא עַל מִצּוֹות לְאַמְעָשָׂה, מַה [אֲמָתָה] הַטּוּם בְּפֶסֶח וּמִילָה, שֶׁהָמִצּוֹות עָשָׂה, יִשְׁבּוּ בָּרָת? אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁהָרִגָּה גּוּרָם תָּשִׁיא בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה פֶּסֶח, וּנְקָרָאת [נְקָרָאת] מִצּוֹות לְאַמְעָשָׂה, צְרִיכָה לְהַתְּחִיפָה עַם עַשָּׂה וְלְהַלְּלִיל בּוּ מִדְתָּא לִילָה עַם יוֹם. וּמִיהוּ? זֶה צְדִיק, שְׁהָיָה מִילָה וּמִצּוֹות עַשָּׂה, וְנוּכָל בְּמִצּוֹות לְאַמְעָשָׂה מִדְתָּא יוֹם בְּלִילָה. וְאָם לְאַמְעָשָׂה מִדְתָּא יוֹם בְּלִילָה. נְמוּל בֵּן אָדָם, לֹא רָאוּי לְהַקָּרֵיב אֶתְחִימָם, לְכָן עוֹמְדָת מִצּוֹות לְאַמְעָשָׂה עַלְיוֹן, וְרָנָה אֶתְחִימָה אֶתְחִימָה, שֶׁלֹּא תְּבָנֵס נְפָשׁוֹ לְמִקְדְּשָׁה. וְכַנְבָּשָׁה בְּפֶסֶח צְרִיכָה בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל לְהַתְּחִיפָה עַם בְּעַלְהָה. וְאָם בֵּן אָדָם לֹא עָשָׂה וְלֹא מִקְרֵיב פֶּסֶח לְה', הִיא עוֹמְדָת עַלְיוֹן וְרָנָה אֶתְחִימָה, וְלֹא מְזִיאָה אֶתְחִימָה מִתְחַת יָד פְּרֻעה, וּנְכָרָתָה נְפָשׁוֹ מִמְּקוּם קְדוּשָׁה, וּנְשָׁאָרָת בְּמִקְומָם טָמָא בְּמִצְרָים. שְׁהָיָה אָם לֹא עָשָׂה יִשְׂרָאֵל שְׁפִי מִצּוֹות אֶלָו, לֹא יִצְאָו מִשְׁמָן.

וְלֹכֶן בְּתוּב (דברים ט') שָׁמֹור אֶת חֶדֶש הַאֲבִיב וְעִשְׁתִּית פֶּסֶח לְה' אֱלֹהִיךְ. שָׁמֹור - בְּלָלוֹת שְׁלָקְבָּה, לֹא תַּעֲשֵׂה. אֶת - בְּלָלוֹת שְׁלָה הַכֵּל. חֶדֶש הַאֲבִיב - שְׁהָרִי בְּאוֹתָה שֶׁעה שְׁעוֹרָה אֲבִיב, וּמִקְרֵיבִים מִמְּנוֹ עַמְר עֲשִׂירִית הַאֲיָפה מִפְּחָרָת הַשְׁבָת הִיא,

אַרְבָּעָה בְּעִשּׂוֹר בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל אַתְּחִיפָה בְּעִשּׂוֹר דָּאִיהוּ צְדִיק וּרְמִיז אַתְּרִיה בְּעַשֶּׂר. וְכַדִּין פֶּסֶח לְיִי.

וּבְגִינַן כֵּה מִאן דָּאִיהוּ טָהוֹר וַיַּסְתַּלְקֵךְ מִגְיָה הַהְוָא עִרְלָה וַיַּתְּחִזֵּי רְשִׁימָא קְדִישָׁא (אֲיהָה) בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל לְצְדִיק דָּהְוָא חַזִּי לְקָרְבָּא לְמִקְדְּשָׁא וְלֹא עַרְל וּטְמָא, דָּאַי לֹא קָרֵיב אַתְּ בְּיהָ בְּרָת. וּמַאי טַעַמָּא דָהָא כָּל אָוּרִיְתָא לֹא אַתְּ בְּיהָ בְּרָת אַתְּ בְּיהָ בְּרָת אַתְּ בְּיהָ בְּרָת לְמִדְתָּא לִילָה בְּיוֹם.

וּמִאן אֲיהָה דָא צְדִיק, דָאִיהוּ מִילָה וּמִצּוֹות עַשָּׂה וְאַתְּכָלֵיל בְּמִצּוֹות לֹא תַּעֲשֵׂה מִדְתָּא יוֹם בְּלִילָה. וְאַי לֹא אַתְּגַזֵּר בָּר נְשׁ לֹא אַתְּחִזֵּי לְקָרְבָּא לְוִין, בְּגִינַן כֵּה קִיּוֹמָא מִצּוֹות לֹא תַּעֲשֵׂה עַלְיהָ וְדִינָת לִיהָ בְּפֶרֶת, דָלָא יִיעַול נְפָשִׁיה לְמִקְדְּשָׁא. וְכַנְבָּשָׁה בְּפֶסֶח בְּעֵיא בְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל לְאַתְּחִיפָה אַתְּבָעָה בְּבָעָלה וְאַי לֹא עַבְדֵיד בָּר נְשׁ וְלֹא קָרֵיב פֶּסֶח לְיִי, קִיּוֹמָא עַלְיהָ וְדִינָת לִיהָ וְלֹא אַפְּיקָת יִתְיָה מִתְחֹות יְהָא דְפָרֻעָה וְאַשְׁפָצִיאת נְפָשִׁיה מְאַתְּרָא קְדִישָׁא, וְאַשְׁתָּאָרָת בְּאַתְּרָא מְסָאָבָא בְּמִצְרָים. דָהָא יִשְׂרָאֵל אַי לֹא עַבְדֵיד.

הַנִּי תְּרִין פְּקוּדִין לֹא נְפָקוּ מַפְּמָן.

וּבְגִינַן כֵּה בְּתִיבָב (דברים י'*) שָׁמֹור אֶת חֶדֶש הַאֲבִיב וְעִשְׁתִּית פֶּסֶח לְיִי אֱלֹהִיךְ. שָׁמֹור, כָּלָלָא דְנוּקָבָא לֹא תַּעֲשֵׂה. אֶת, כָּלָלָא דְכּוֹלָא. חֶדֶש הַאֲבִיב דָהָא בְּהַהְוָא שְׁעַטָּא שְׁעֹורָה אֲבִיב וּמִקְרֵבִין מִגְיָה עַמְר עֲשִׂירִית הַאֲיָפה מִמְּחָרָת הַשְׁבָת אֲיהָוּ, וּסְפִרְין שְׁבַע שְׁבוּעִין

וסופרים שבעה שבועות שלמים לעלות למעלה, ולקבל מאותם חמשים ימים עליונים של האם העילונה תורה שנקרהת לחם, שפטוב (משל' ט) לכוי לחמו בלחם.

ואנו מקריבים ביום החמשים שגננה בו תורה שטי הלחם, תורה שכתב ותורה שבעל פה, וירד חסד של העתק מקודש של האם העילונה (ביה) באותם שבעה שבועות שלמים בכל, וכל אחת מאותן שבע דרגות כלולה בשבועה, כפי שבארנו בסוד האמונה. לכן שומר את חדש האביב ועתית פסח לה. קרוב אוטם ביהוד, שהרי בו הוציאך ממצרים לילה, ומשלים שמוריים, ומקריב זכר אלה ותקריב לילה שלם.

ובא תראה, נערה בתולה, עד שלא קרב אליה זכר, נקראת נער. אחר כך נקראת נערה. זהו שפטוב (דברים כב) ונענו לאבי הנערה, שלימא דייקא. וזהו כשהנמצאת שלמה, ולא התקרב מי (לט) שלא ראוי. אף פאן, בתחילת ליל שמורים, אחר כך הלילה הוה לה, כשהמתקרב זה זאת, לכן לא ראוי להתקרב.

לאותו פסח עREL וטמא. ומה טעון מפנה אחת דייקא, כמה דעת אמר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי ממתי אחת היא לאמה. יונתי ממתי אחת היא לאמה. היא שומרת את בניה ישראל שלא רתמו במנגיהם, משום כך שבטיה יה יצאו מכם, והתחברה יוד בה"א, ולא במקומות אחר, כמו שעשו הם. אבל בשיזאו מבבל, נטמו שם וטמו המקדש, משום כך הוחש שולטנותה ליישרל בהוא זמן, ביגין- לישראל באותו זמן, משום דסאייו מקדשא בנשים נכריות. מפני מה

שלמין לאסתלקה לעילא ולבלא מפני חמישין יומין עלאין דיימה עלאה אויריתא. אך קרי להם דכתיב (משל ט) לך לחמו בלחמי. ואנו מקריבין ביומא ד חמישין דיתייהיב ביה אוריתא שטי הלחם, תורה שכתב ותורה שבעל פה. ונחית טיבו דעתיקא קדישא דיימה עלאה באינו שבע שבועין שלימן בכולא. וכל חד מאינו שבע דרגין כליל בשבועה כדוקימנא ברזא דמיהימנא. בגין כה (דברים טז) שמודר את חדש האביב ועתית פסח לוי, קרי לוז ביהוד. רקא ביה אפקע ממצאים לילה, ומשלים להאי דרגא אך קרי ליל שמורים, ותקריב דכורא לגבה ותתקרי לילה שלימא.

ויה חזי נערה בתולה עד לא אתקריב דכורא לנפה אך קרי נער, לבתר אך קרי נערה. רקא הוא דכתיב (דברים כיב) וננתנו לאבי הנערה, שלימא דייקא. ורק איהו כה אשתקחת שלימא ולא אתקריב מען (ס"א למ"ג) דלא אתחזי. אוף הכא בקדמיתא ליל שמורים לבתר, הלילה הזה לוי, כה אתקריב זה לזאת. בגין כה לא אתחזי לאתקרא ביהו פסח ערל וטמא.

וזמה טעון מפנה אחת דייקא, כמה דעת יונתי ממתי יונתי ממתי לאמה. היא נטרת בנה דלא יסתאボן בנמוסייהו ישראל, בגין כה שבטיה יה נפקוד מפמן ואותה ברת יוד בה"א ולא באתר אחרא כמה דעבדו איןון. אבל כה נפקוד מבעל דאסטאבו תפמן, סאייבו מקדשא. בגין כה חוויא שליט בהו ולא אשתקח שולטנותה ליישרל בהוא זמן, בגין דסאיivo מקדשא בנשים נכריות. מפני מה